

[Tove Jørgensen.]

delt denne rolle? Det er dem, der har oplevet to verdenskrige, to efterkrigstider med afsavn og restriktioner, det er dem, der klarede sig gennem tredivernes krise. Til dem siger vi nu: kære venner, under 1960ernes højkonjunktur fik vi desværre ikke bygget de plejehjem, der er behov for, så derfor må I i stedet tage til takke med en venteafdeling på et gammelt hospital. Det skulle alligevel have været nedlagt.

Jeg vil godt sige, at når talen er om gamle mennesker, så kommer man ofte til at tænke tilbage i tiden. Der var bl. a. en tid, hvor man i Dyrehaven kunne se Drachmanns eventyrstykke »Der var engang«. Jeg kan lidt vemodigt tilføje: der var engang, da man i Danmark havde en social forsyning, da man lovede folk tryghed i alderdommen, men det er efterhånden meget længe siden.

Jes Schmidt (CD):

Som man lige har hørt, kan der lægges stærke følelser i denne sag.

Det er som allerede sagt et stykke af septemberforliget, og dette forlig skal selvfølgelig holdes, men det betyder ikke – og det er CDs og min egen mening – at hvis det viser sig, at der er ulykkelige og uheldige følger af beslutninger, der hører ind i den ramme, at der så ikke kunne ses på dem; så vil de også blive ordnet på en fornuftig og anstændig måde. Det har ved beslutningen om de besparelser, som var nødvendige, ikke på nogen måde været hensigten at ramme vore ældre medborgere, ikke på vilkår, og man skal ikke være blind for, at der findes mange saglige argumenter i denne sag, som ikke altid stemmer overens med følelserne.

Centrum-demokraterne – og det gælder også for mit eget parti, slesvigsk parti – er principielt af den opfattelse – og her vil vi ikke lade os overbyde af nogen som helst – at der skal skabes sikkerhed og tryghed for vore ældre medborgere. Denne linje har vi altid ført, og den holder vi selvfølgelig også ved fremover.

Det er allerede sagt, at de vanskeligheder, som er opstået her, først og fremmest ser ud til at være københavnske, og jeg kan da også være ked af, at man på flere felter i socialområdet i København er ved at sakke bagud i forhold til det, som vi ude i provinsen, især på området med omsorg for de ældre, har skabt i de sidste 16–17 år.

Jeg er også sikker på, at vi med det system

af plejehjem, vi har i dag, ikke har opnået den endelige, bedste og billigste form for fornuftig omsorg for vore ældre medborgere. Jeg tænker bl. a. på forsøgene, som man nogle steder har gjort, med at skabe plejecentraler. Det betyder ud over hjemmehjælpen, at de ældre mennesker kan blive så længe som muligt i deres hjemlige omgivelser, og jeg tror, man burde forstærke bestræbelserne for og undersøgelsen af netop at skabe andre former end plejehjem, som tit føles som den sidste pause inden den evige hvile; denne følelse må ikke komme op.

Et liv i en hospitalsseng – siges der i en stillingtagen inden for centrum-demokraterne – indstillet til plejehjem uden at vide, hvornår der bliver plads, er en også psykisk stærkt belastende tilværelse.

Centrum-demokraterne vil gerne være med til at undersøge, hvad der kan gøres specielt i Københavnsområdet for at afskaffe de uheldige følger, som synes at være til stede.

Det er allerede her fra denne talerstol i dag blevet sagt, at de foreliggende forslag absolut ikke behøver at være den eneste fornuftige og rimelige løsning. Hr. Gunner Baunsgaard talte om, at man måske kunne gå over til i stedet for udbetaling af folkepension at yde de dokumenterede faste udgifter, sådan at hospitalssengen ikke bliver det eneste tilholdssted og det eneste holdepunkt i livet for de af sygdom og alderdom ramte mennesker.

Nu ligger det imidlertid sådan, at CD-gruppen ingen repræsentation har i socialudvalget, men det betyder ikke, at vi ikke vil forsøge at følge udviklingen, undersøgelserne og forhandlingerne i denne sag så godt, som det er muligt for os. Vi er i hvert fald positivt indstillet på, at de uheldige følger, som synes at være duktet op især her i København, bliver bragt ud af verden.

Steen Folke (VS):

Jeg ved ikke rigtig, hvad man skal mene om den bodfærdighed, som præger indlæggene fra ordførerne for socialdemokratiet og de andre septemberforligspartier og fremskridtspartiet, som jo også stemte for den forringelse, der blev gennemført sidste år. Måske er der andre end mig, der kneb en lille tåre ved at høre hr. Jørgen Juniors redegørelse for fremskridtspartiets rørende omsorg for de ældre medborgere.

Problemet er selvfølgelig, at det, der tæller, ikke så meget er de rørende taler herinde, det er realiteterne, som de bl. a. kommer til udtryk